

Sygn. akt I ACz 714/12

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący:	SSA Andrzej Palacz
Sędziowie:	SA Marek Klimczak
	SA Kazimierz Rusin (spraw)

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2012 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy ze skargi **R. N.** o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa **S. A.** przeciwko **R. N.**

o zapłatę zakończony wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 10 listopada 2010 r. sygn. akt I C 459/09 i wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 17 marca 2011 r. sygn. akt I ACa 38/11

na skutek zażalenia **skarżącej** na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 19 czerwca 2012 r., sygn. akt I C 1187/11

u c h y l a zaskarżone postanowienie i znosi postępowanie w sprawie ze skargi o wznowienie postępowania przeprowadzone przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie.

U z a s a d n i e n i e.

Sąd Okręgowy odrzucił skargę o wznowienie postępowania zakończony w/w wyrokiem Sądu Okręgowego i umorzył postępowanie w przedmiocie wznowienia postępowania zakończony w/w wyrokiem Sądu Apelacyjnego podając w uzasadnieniu, że skarga była spóźniona, nie zawierała wskazania nowych dowodów, ani też nie sprecyzowano w niej jakie dokumenty i w jakim zakresie zostały podrobione i przerobione, natomiast skarga o wznowienie postępowania co do wyroku wydanego przez Sąd Apelacyjny była prawnie niedopuszczalna, albowiem postępowanie przed tym Sądem nie toczyło się względem skarżącej, gdyż nie zaskarżyła orzeczenia Sądu pierwszej instancji.

W zażaleniu skarżąca wniosła o uchylenie powyższego postanowienia zarzucając, że złożyła skargę w 3 – miesięcznym terminie liczonym od dnia, w którym dowiedziała się o postawie wznowienia, a ponadto podniosła, że jako kolejną podstawą wznowienia wskazała oparcie rozstrzygnięcia na dokumentach przerobionych przez powódkę. Żądanie wznowienia postępowania zakończony wyrokiem Sądu II instancji uzasadniała tym, że zgodnie z art. 378 § 2 kpc w granicach zaskarżenia Sąd ten był uprawniony z urzędu do rozpoznania sprawy także na jej rzecz.

Powódka wniosła o oddalenie zażalenia.

Rozpatrując zażalenie należy na wstępie zauważyć, że skarżąca domagała się wznowienie postępowania z przyczyn nieważności powołując się na ich wystąpienie w sposób ciągły w toku postępowania przed sądami obu instancji. Ostatecznie też w sposób jednoznaczny objęła skargą orzeczenia obu sądów. Początkowe wątpliwości istniejące w tym zakresie zostały przez nią wyjaśnione na skutek wezwania do sprecyzowania skargi zawartego w zarządzeniu

Przewodniczącego Sądu Okręgowego z 14 października 2011 r. (k. 48). W odpowiedzi na to wezwanie stwierdziła w sposób niedwuznaczny, że żąda wznowienia postępowania zakończony wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 10 listopada 2010 r. sygn. akt I C 459/09 i Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 17 marca 2011 r. sygn. akt I ACa 38/11 podkreślając, że skarga dotyczy postępowania w całości w obu instancjach (pismo procesowe z 25 października 2011 r. – k. 51).

Stosownie do przepisu art. 405 kpc do wznowienia postępowania m. in. z przyczyn nieważności właściwy jest sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, a jeżeli zaskarżono orzeczenia sądów różnych instancji, właściwy jest sąd instancji wyższej. W uwarunkowaniach niniejszej sprawy jest to Sąd II instancji. Jego właściwość wyłączna zachodzi także w przypadku skargi o wznowienie postępowania na drugiej ze wskazanych podstaw, skoro orzekł co do istoty sprawy. Skarżąca trafnie zauważa, że Sąd ten był władny, stosownie do treści art. 378 § 2 kpc, z urzędu rozpoznać sprawę na jej rzecz, jako współuczestnika, który wprawdzie wyroku nie zaskarżył, ale będące przedmiotem zaskarżenia obowiązki były dla pozwanych wspólne, gdyż jak to przyjął Sąd pierwszej instancji w motywach tego orzeczenia pozwane były dłużnikami solidarnymi. Z tego względu wyrok Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej skarżącej, jako współuczestnika, który nie zaskarżył go apelacją uprawomocnił się dopiero z chwilą wydania przez Sąd Apelacyjny wyroku z 17 marca 2011 r. Wniesienie apelacji przez niektórych współuczestników materialnych uniemożliwia uprawomocnienie się orzeczenia w granicach zaskarżenia w stosunku do pozostałych współuczestników, co wynika także z brzmienia art. 363 § 3 kpc. Fakt, że wyrok ten dotyczy także skarżącej nie może budzić wątpliwości zarówno z uwagi na jego komparację, jak i sentencję, w których wymieniono skarżącą.

W tych okolicznościach, skoro orzeczenie zostało wydane przez Sąd Okręgowy zachodzi nieważność postępowania przewidziana w art. 379 pkt 6 kpc (vide: uchwała Sądu Najwyższego z 2 sierpnia 2006 r., III CZP 46/06, OSNC 2007/5/69).

Orzeczenie opiera się o treść przepisu art. 378 § 1 kpc i art. 386 § 4 kpc w związku z art. 397 § 1 i 2 kpc.

As.